

VIII.

Betænkning

over

Udkast til Lov om en midlertidig Gageforbedring m. m.

(Afgiven af Landstingets Udvalg.)

Ifølge Landstingets Beslutning har undertegnede Udvalg taget det Thinget forelagte Lovudkast til en midlertidig Gageforbedring for adskillige af Statens Embedsmænd under Overveielse og tillader sig derefter at fremkomme med følgende Bemærkninger og Forslag i denne Sag.

Føreløbigen maa undertegnede D. Nielsen udtale som sin Anskuelse, at da den foreliggende Lov maa betragtes som en væsentlig Deel af Finantsloven, burde den først behandles i Folkethinget. Selv om den juridiske Ret til Lovens Fremlæggelse i Landstinget lod sig forsvare, maa det sandsynligen føre til Sammenstød med Folkethinget, naar Landstinget ved at behandle Loven vilde støtte Regjeringen i Anvendelsen af en Fortolkning, hvorved den Finantscontrol, som fortrinsviis er nedlagt hos Folkethinget, i saa betydelig Grad svækkes, som det vilde skee, om Lønningslove ikke først behandlede i dette Thing. Men idet jeg fastholder denne Anskuelse, har jeg dog ikke villet unddrage mig fra med det øvrige Udvalg at deeltage i Behandlingen af Sagens Realitet og at yttre mig over denne.

Udvalgets øvrige Medlemmer kunne ikke dele den saaledes udtalte Betænknelighed ved, at dette Lovudkast behandles først i Landstinget. Grundlovens Forrifter tilfugte, i Overensstemmelse med den under Behandlingen i den grundlovgivende Rigsforsamling udtalte Hensigt, i Almindelighed at give Landstingets Stemme samme Ret og Betydning ogsaa i finantsielle Sager som Folkethingets. Kun

er det undtagelsesviis i § 52 bestemt, at Finantsforslaget først skal behandles i Folkethinget, hvorimod andre videre gaende Bestemmelser i Grundlovsudkastet, navnlig at Landstinget kun skulde udb vælge en Revisor, og at Finantsregnskabet med Revisionens Bemærkninger først skulde forelægges Folkethinget, som alene havde at tage Beslutning med Hensyn til samme, bleve forandrede saaledes, at begge Thing stillede lige. Regjeringen har saaledes, med den angivne Undtagelse, en utvivlsom forfatningsmæssig Ret til at forelægge enhver Sag, em den end kan blive af Indflydelse paa Rigets Udgifter og Indtægter, paa det Sted, hvor den efter Omstændighederne, saasom Hensyn til en passende Fordeling af Rigsdagsarbejdet, finder det hensigtsmæssigt, og Landstinget er fuldkommen besøiet til at behandle en saadan Sag, naar den først forelægges samme. Det er ogsaa kun saa Sager, i hvilke der ikke findes et Pengepørgsmaal, og Landstingets forfatningsmæssige Betydning og Myndighed vilde i høieste Grad indskrænkes, hvis alle slige Sager ikke turde komme til dets Forhandling, førend de vare vedtagne i det andet Thing. Saadant stemmer eiheller paa nogen Maade med den hidtilværende Praxis. Foruden mange andre finantsielle Anliggender ere saaledes de tre Lønningslove af 25. Febr. 1851 for Amtsforvalterne, 11te Mars s. A. for Soldvæsenet og 27. Januar 1852 for Postvæsenet først behandlede i Landstinget, ligesom ogsaa Statsrevisoratets Beretninger angaaende Finantsregnskaberne hidtil først ere blevne behandlede af dette Thing.